Znovuzrození

Príspevok pridal Adam Rúžièka
Wednesday, 18 June 2008

Osada Sandmaster, hutní planeta Klamath planetárního systému Saduja Minor, rok 789.M41

„... Nedalo se dohlédnout na konec ohromného sálu lemovaného dvouøadím sloupù. Sálu, který vypadal neskuteènì starobyle. Nebylo to prachem ani pukajícími stìnami a sloupy, ale tou atmosférou. Jakoby každá vdechnutá èásteèka vzduchu prozrazovala, že neopustila tento prostor po tisíce let. Vzduch byl tìžký a potemnìlá místnost celou svoji podstatou odmítala tìch nìkolik paprskù svìtla z mé svítilny. Kužel svìtla pøeskakoval z jedné sochy na druhou byli jich tu desítky, v dlouhýc øadách ztrácejících se v temnotách. Nehybné ve svém vìèném spánku. Spánku?

Pohyb! Ve vteøinì se mi zastaví srdce, aby se pak rozbušilo jako by se mi chtìlo vyrvat z hrudníku. Svìtlo z mé svítilny spoèinulo na postavì. Byl to snad muž. Snažím se ostøit v nìmém úžasu. Je to ohromný mìdìný muž. Tiše se nese vzduchem s pohledem upøeným na mne. Rozpíná ruce snad v pozdravu ... „

„Probuï se ty spratku, táhni!" hospodský nešetøí nadávkami ani kopanci. Omámenì se probírám. Vydìšený ani ne tak z hospodského, jako ze snu èi spíše noèní mùry, která mnì pronásleduje od dìtství. Stále stejná a stále stejnì dìsivá. Chvatnì sbírám svùj batùžek, který jsem mìl pod hlavou a kryji se pøed tím tlustým neurvalým brunátným blbounem. Vždy je to stejné, a• mì nachytá kdekoliv v blízkosti svého podniku. Nepomùže naøíkání ani vyhrožování. To je jen voda na jeho mlýn. „Zrùdo kazíš mi kšefty nelez sem, nebo uvidíš!" jeho hlas pøeskakuje vztekem ale je dost hlasitý, abych ho zøetelnì slyšel, ještì k chvatnì mizím v první potemnìlé ulièce.

Zrùdo, mrtvolo, hajzle... Pøemýšlím, kdy mì naposledy nìkdo oslovil jménem - Zaku. Naposled moje máma, ale ta už je 2 roky mrtvá. Stále to bolí, cítím, jak mì zármutek rozežírá pøi každé vzpomínce na ní. Od její smrti nenávist proti mì, která skrytì hnila po celých 18 let snad v každém koho znám, jakoby prolomila stavidla. Pamatuje ještì nìkdo v mém rodném mìstì moje jméno? V mém mìstì... spíš v mém osobním pekle.

Došel jsem na námìstí a opláchl se v kašnì. Jen letmo jsem pohlédl na odraz ve vodì. Bledá tváø snad jako køída. Tmavé oèi jako uhlí témìø bez bìlma. Proè jsem, tak jiný? Proè musím za to, tak trpìt? Jdu se podívat k vývìsce s prací pro nádeníky. Už dva dny jsem nejedl, ale žaludek se mi nezvedá z hladu, ale z pøedstavy, jak se budu muset hrbit a žadonit a být ponižován, abych po úmorné práci dostal pár drobných. Na nástìnce je novì velký plakát: Nábor Imperiální gardy, staòte se bojovníky Císaøe a užívejte si výsad z toho plynoucích. Èest a sláva. Chvatnì ètu další øádky a nervóznì nerozhodnì pøemýšlím Opustit mìsto? Opustit planetu?

Už z dálky slyším jejich hlasy. Z hub tìch namyšlených cucákù se linou nadávky a já pøesnì vím komu jsou adresovány. Rychle se blíží v ruce mají kameny. Dávám se do zbìsilého úprku. A vím, že se zastavím až budu opouštìt orbitu.

O 9 imperiálních rokù pozdìji, Výsadková zóna 23. harakonského pluku, kóta 718, sektor B6, planeta Berien planetárního systému Progon, rok 789.M41

Je to už 6 let, kdy se zaèali geometrickou øadou množit pøípady rituálních vražd. Všechny stopy naznaèovaly, že na planetì øád sekta uctívaèù temných bohù Chaosu. A i když je Berien bezvýznamná planeta s nìkolika tìžebními mìsteèky bylo zøejmé, že musí být oèištìna. Její až pøekvapivì vlivný guvernér vyjednal, že to nebude totální genocidou z orbitu. Bylo sem povoláno nìkolik vyšetøovatelù - inkvizitorù, ale když propuklo tzv. „Povstání uctívaèù" (787.M41) bylo jasné, že situace pøerùstá místním Adeptus Arbites „pøes hlavu". Byl èas povolat Gardu. Vzhledem k vražednosti pouští, èastým bouøkám a odlehlosti sídel povstalcù, bylo jisté, že proveditelnost bude možná pouze aeromobilními misemi, na nìž jsou specialisté vojáci z Harakonu.

Nezmìrný rachot se nese mrtvou krajinou, neskuteènì nehostinnou skalnatou pouští sytì hnìdé barvy. Valkýra pøechází z nízkého letu 100 stop nad terénem do vertikálního pøistání. Motory pracují na maximální výkon a vektorování tahu tlaèí kubíky horkého vzduchu pod sebe. Vysouvají se mohutné pøistávací lyžiny, aby se v pøíštích okamžicích zaboøily do drobného kamení.

Seržant v pøepravním prostoru Valkýry zvedne ruku a prsty má doširoka roztažené. Výsadek za pìt vteøin. Rutinnì pøejedu ruko výzbroj a hmatem kontroluji upevnìní helmy vesty, sumky, plasmovou pušku, zajištìní zbranì. Rozhlédnu se kolem, v oprýskaném trupu sedí 10 spolubojovníkù pevnì pøipoutaných v sedaèkách. Napjatì sledujeme dveøe. Tupá rána, právì jsme dosedli. Vrata se rychle otvírají a kabinu ozáøí zelené svìtlo. Bleskovì se odepínáme z pásù a vybíháme ven. Jdu druhý, první muž již leží v písku tìsnì u výstupní rampy a sleduje prostor. Pøiklekávám k nìmu a moje oèi si znovu zvolna zvykají narudlé svìtlo dvou sluncí, jenž spalují tuto planetu. Pak následuje další vojín a za ním seržant v ruce má auspex a bolt pistoli. Následnì se vyhrne ven zbytek jednotky a pøikrèeni zaujmou všichni svoji nadrilovanou pozici. Vìjíøovitì se rozpínáme od výstupní rampy k nejbližším vìtším kamenùm. Seržant zaèíná skenovat prostor. „Èisto". Koneènì mám dost èasu se rozhlédnout. Monotonií krajina, jejíž horizont je tu a tam narušen nìjakým vìtším kamenem, který snad mohl být horou. Avšak milióny let eroze udìlali své. Severnì vidím obrys budovy. Cíl naší mise: prastarý objekt neznámého pùvodu ani úèelu, kterému se prostì øíká Kameny. Z briefingu jistì víme, že je to poslední bašta odporu místních povstalcù.

Dáváme se na pochod, je to jen pár mil. Jak se blížíme k budovì spatøujeme její monumentálnost. Ohromné obelisky sahají daleko k nebi pokryté neznámými runami obøích rozmìrù. Obelisky jsou z èerného kamene, který jsem ale nikdy na téhle Císaøem zapomenuté planetì nevidìl. Monolity jsou rùznì velké rùzných tvarù. Je jich dvanáct v nepravidelném obrazci vedle sebe navršené. Pøesto ve skrytu duše nìjak vím, že je v tom nìjaký øád.

Pøikrèený pøibíhám ke svému velitele, jenž dalekohledem sleduje váleènou vøavu, která se odehrává u podstav obøích kamenù. Dorazily jsme pøed pár minutami a jsme druhý sled mise Najdi a zniè. Pak se otoèí k jednotce a ráznì promluví: „Rojnice, pøesun k prvním vstupùm do komplexu, èeká nás asi boj v tìch zatracených bludištích, co je pod Kameny." Všichni rychle zopakujeme rozkaz dáváme se do pohybu. Vypadá to, že pøibíháme v tom „nejlepším". 350 mužù severního prvního sledu zastavilo svùj postup pøed branami Kamenù. Ve stejnì bezradné situaci se ocitli muži východního a západního útoèícího hrotu. Povstalci zbudovali dùmyslnou sí• zákopù pøed vstupy do komplexu. Navíc obøí monolity mají ve spodních dvou tøetinách nìkolik otvorù, které se nyní ježí tìžkými zbranìmi.

Plazíme se metr za metrem, nikdo si neodváží zvednout hlavou víc než pár palcù, od hrubých kamínkù, které drásají naše uniformy. Støelba houstne každým okamžikem. Zvuk olova zarývajícího se do písku, náhle na moment pøerušil plechovì-èvachtající zvuk. To explodovala hlava jednoho z mé jednotky. Zásah asi z tìžkého kulometu jí rozmetal po okolí i s kousky helmy. Tuším, že se jmenoval Steve „Nìjak". Dostáváme se na nìkolik stovek stop k perimetru obráncù. Vidím tìla tìch, kteøí byli první vlnou. Slyším køik ranìných, ale zøejmì tu není ani jeden odvážný medik, který by jim chtìl v téhle ïábelské bouøi olova pomoci. Tìch pár pøeživších se buï schovalo za nìjaký vìtší kamen, kterých je tu opravdu pomálu. Jiní se zahrabali jako èervi, do malých okopù, které v zoufalství vyhrabali puškou èi holýma rukama. Ti nejzoufalejší na sebe navršili mrtvá tìla svých bratrù ve zbrani, což jim avšak poskytuje pramalou ochranu. Proklínám Císaøe za to, kde jsem se to ocitl. Nevím jestli svoje nadávky vyslovuji nahlas, ale nìkdo trhne mým ramenem.

Je u mì komisaø. Pøekvapenì na nìj civím, vypadá jako kdyby spíš èelil nìjaké silnìjší vichøici, než vražednému krupobití olova. N nahrbený ve svém tìžkém èerném kabátì si mì mìøí pohledem. Je to jeden z tìch obávaných mùžu, kteøí bez váhání zabijí kohokoliv, jen pro náznak dezerce. Jeho pohled je tvrdý a nesmlouvavý, jeho tváø je znetvoøena ohromnou mokvající popáleninou levé tváøe. Jeho ruka má nepøirozený stisk, je bionická. Slyším její servomotory, alespoò mám ten pocit. Pomalu zvedá pistol k mojí tváøi. Vydìšenì pøivírám oèi. Nikdy mi hlaveò bolt pistole nepøišla, tak ohromná jako teï. Pak na vteøinu strne a zbraò poklesne. „Vydrž vojáku, a nikdy se nerouhej." Nebyla to rada. Byla to hrozba, poslední varování. Snad jsem chtìl nìco øíct. Omluvit se. Ale on se rychle otoèil opìt jen lehkomyslnì pøikrèen odešel k mému seržantovi, který nedoèkavì hledìl na oblohu. Divní to muži tihle komisaøi...

Burácení, které bych poznal kdykoliv, Valkýra se pøehnala nad našimi hlavami a zasypala neøízenými raketami palebné posty, pøímo pøed námi. Následovala jí další a další, jako na øetízku se snášeli a nièili tìžké zbranì. V rachotu výbuchu slyším št povelù komisaøe. Osobnì Valkýry navádí. Ty teï pøecházejí do visu a zasypávají zákopy nepøítele dlouhými dávkami z palubních kanónù.

„Útooook" mùj ukryt pøeskoèil komisaø v ruce se mu lesknul energetický meè. A druhou pøekvapivì pøesnì støílel vzdálené povstalce, kteøí vydìšenì opouštìli svoje postavení. Nejopožděnìjší muži teprve nasazovali bajonety. Vìtšina vèetnì mì se už øítila nepøíteli. Pøed pár vteøinami vypadala naše situace bezvýchodnì, ale teï kosíme ty rouhaèské psy lezoucí ze svých dìr. Taková už je štìstìna války. Paprsky z laserových pušek zaplòovali prostor pøede mnou. Pøiklekávám a zalícuji. Vyhlédl jsem si místo, kde jsem vidìl obrysy nìkolika snad 5 postav jak se neopatrnì vyklánìjí z bezpeèí svého ukrytu, aby opìtovali palbu. Poprvé tisknu spouš• své plazmy, roj ohnivých táhlých paprskù opouští hlaveò. Ve vteøinì se zarývají do tìl protivníka. Míøil jsem pøesnì Zdá se mi, že slyším jejich agonický køik, když se jim plazma propaluje do tìla a trhá je na kusy. Opìt se dávám do bìhu. Ještì nìkolikrát zkusím postøelovat pozice nepøítele. Avšak nepøíliš úspìšnì. Plazma mì høeje do rukou neomylné znamení, abych ji nechal oddechnout. Alespoò na pár momentù. Nevadí to stejnì jsem už pár krokù od zákopu z pouzdra vytahuji „Sekák" (standardní subtilní maèeta harakonských ozbrojených sil). Vskakuji do zákopu. Málem jsem si vyvrkl kotník, tak moc jsem podcenil jejich hloubku. Hned u mì je pøikrèený nepøítel, který se urputnì snaží pøebít svojí automatickou pušku. Neváhám, jede sek do sklonìného týla, a jeho hlava mu sjela s krku. Rychle se dívám za sebe. Jde o setiny. Za mnou byl další z tìch psù. Od boku na mì zamíøil, nìjakou dvouhlavòovou zbraní zjevnì domácí výroby. Na poslední okamžik odkláním hlaveò, jejíž vystøel mì úplnì ohlušuje. Krev mi bublá v bubínkách, když pøiskakuji a boøím hrot „sekáku" do støev rouhaèe, abych ho trhnutím vypreparoval. Rychle se ohlížím. Až do dalších záhybu zákopu nikoho nevidím. Opìt zaèínám slyšet. Mám moment, abych si prohlédl proti komu to vlastnì bojuji. Nevypadají, až tak nelidsky, jak jsem oèekával. Oba muži velmi tmavé pleti s ohromným množstvím jehlic a náušnic v tváøi i po tìle. Na sobì mìli boty a kalhoty dle støihu a vzoru nepochybnì ze zásob Imperiální gardy. Hrudník si jeden chránil improvizovaným plechovým krunýøem. Druhý mìl jen maskovací pláš•. Èela obou zdobí tetování symbol ve tvaru „vidlièky". Na oèích mají èerné kulaté brýle, aby pod neustávajícími žhnoucími slunci nepøišli o zrak. Vlasy dlouhé spletené do copánku se zapletenými kostièkami. Jsou lidské, ale na dospìlého èlovìka pøíliš malé. Mrazivé zdìšení

mi projede tìlem. Je na èase poslat ještì víc tìchto zrùd do pekla.

Opatrnì vyhlédnu ze zákopu.Dobyli jsme je. Moje jednotka zaèíná krycí palbu, ani na moment jsem se jim nevzdálil. Efektivita imperiálního drilu mì nepøestává udivovat ani po letech. Cílem krycí palby je jeden ze vstupù do Kamenù, jelikož podél èerných stìn postupují v sevøené formaci pøeživší muži z prvního sledu. Støílím pouze jednotlivì a pro jistotu vkládám nov èlánek do plazmy. Nebezpeènì se høeje. Rouhaèi nepochybnì podcenili její úèinek, když se krèí pouze za rychle zbudovaným zátarasem z beden od munice. Moje plasma je nemilosrdnì pøipéká k podlaze. Dávají se na útìk, ale už je pozdì. Formace našich bere jejich úkryt zteèí a støílí je do zad. Bez soucitu bez lítosti.

Pronikáme hloubìji a hloubìji do chodeb Kamenù. Všude nás doprovází zápach, hniloba a neutuchající odpor. Bojujeme o každý záhyb a o každý sál. Celý podzemní labyrint pøebudovali na svoje podzemní „království", místnosti jsou plné dek, hadrù a jejich osobních vìcí. Vìtší místnosti v sobì skrývají improvizované kuchynì a skladištì. Èelíme nejen mužùm, ale i hystericky øvo ženám. Špinavým a podvyživeným v rozervaných šatech. Vrhají se na nás ozbrojené noži i holýma rukama, jako bájné fúrie. Na každém rozcestí se naše úderné jednotky rozpadají do menších a menších skupin.

Právì jsme zpomalili postup a náš seržant vyslovil myšlenku, která tížila nás všechny. Nepohltí nás toto nekoneèné bludištì? V odpovìï zarachotila vysílaèka na zádech našeho radisty Waltra: „Všem jednotkám urychlete postup, centrální místnost, silný odpor. Opakuji. Všem jednotkám urychlete postup, centrální místnost, silný odpor" Seržant se dal opìt, jako stroj, do pohybu, staèil pøímí rozkaz a pochybnosti se rozplynuli.

To co jsme vidìli na to nás nemohla pøipravit žádná brožùrka ani hodiny buzerace a plazení se v bahnì. Ani moje pestrá 9letá služba mì na to nepøipravila. Jako jedni z prvních jsme se dostali do „centrální místnosti". Byla ohromná, strop byl tak vysoko, že i pøes silné osvìtlení, ho nebylo vidìt. Pouze desítky v temnotì mizejících sloupù nám napovìdìli, že tam bude. Plošnì byla velká jako námìstí imperiálních metropolí. Opticky ji zmenšoval systém teras, a schodiš•, které ji bez jakéhokoliv øádu vyplòovali. Ale èlovìka, co vidìl úlová mìsta jako Necromunda, to pøíliš nešokovalo. To co nás ostøílené vojáky nutilo zvracet a stavìlo nám vlasy hrùzou nebyla místnost samotná, ale to co zní bylo - stala se chrámem Chaosu. Dokládaly to ohromné krvavé kresby na stìnách, orgány a kosti, které se povalovali po zemi èi byli vršeny do bizardních útvarù. Stovky kotlù rùzných velikostí a tvarù. Nìkteré vysoké do pasu jiné dvakrát vìtší než muž. Jejich obsah nám nedovoloval dýchat. Na štiplavý dusivý kouø, co se z nich linul nezapomeneme až do konce života. Celou cestu jsem se bál, že budu muset do záhrobí posílat nejen fanatické uctívaèe, ale i dìti tìchto pomatencù. Neèekal jsem, že je najdu v téhle místnosti. Naøíkající v klecích, vaøící se v kotlích èi pøibité na zeï. Jak mohou dát za obì• nejen stovky nevinných, ale dokonce svoje vlastní dìti?. Pta jsem se sám sebe.

Rouhaèi se nemínili vzdát, každá terase se stala improvizovanou pevnùstkou, kterou bylo tøeba dobýt. Naštìstí pro nás „centrální místnost" byla opravdu støedobodem celého komplexu. A tak pøicházeli další a další naši spolubojovníci, aby se po prvotním šoku, s neskrývanou zuøivostí vrhli do bojù ve jménu lidskosti a Císaøe.

Hodil jsem granát mezi bedny, kde se skrýval jeden z nepøátel, po ohlušující explozi mne kousky tìla, která se válela okolo, naznaèila, že jsem míøil dobøe. Další „terasní pevnùstka" padla. Už jich bylo jen pár které zbývali. Byl jsem od krve, špinavý a k smrti unavený. Po nìkolika snad nekoneèných desítkách minut bojù a pøestøelek jsem si koneènì mohl odpoèinout a nabrat síly. Z jednotky jsem zbyl já, seržant a dva další muži vèetnì radisty. 4 byli mrtví a dva zranìní. Mìli ohromné štìstí, lékaøská jednotka je již teï odvážela Valkýrami pryè. I když jeden pøišel o obì nohy a druhý mìl ošklivý prùstøel hrudníku, závidìl jsem jim. Nemohl jsem to tu vydržet, bál jsem se, opravdu jsem se bál! Tato místnost byla nasycena zlem, a hrùzy bojù jako by to posilovaly. Cítil jsem jak neviditelné síly bojují o mùj zdravý rozum a vidìl jsem, jak ostatní muži svádìjí podobný zápas. Nìkolik jich už zešílelo, a buï se jako hromádka neštìstí choulili na zemi, a nebo se vrhali na svoje kamarády ve vražedném šílenství. Nechtìl jsem tu umøít. V téhle kobce jsem se zaèal až pøíliš bát smrti a nenávidìt Chaos.

Z letargie mne vytrhl seržant: „Musíme dodìlat, kvùli èemu jsme tady" A podal mi dalekohled. Bylo vidìt, že na nìkolika terasách ještì zuøí lité boje, ale v okamžiku mi bylo jasné, o èem konkrétnì seržant mluvil. Na jedné z tìch nejvyšších teras stála skupina postav v kápích. Bránila sochu bizardního andìla. Socha mìøila dobrých 50 stop. Celá ze døeva, proutí a kostí, z velké èásti potažená lidskou kùží. Zahalené osoby byli bezpochyby psykerkové - kouzelníci. Z koneèkù prstù pouštìli fialové blesky na kohokoliv, kdo se pokoušel na nì zaútoèit. Nìkteøí plivali i fialový oheò èi sesílali ještì dìsivìjší kouzla, která nutil gardisty, aby obrátili zbranì proti vlastním. Obèas spojily svoje síly. Dva nebo tøi se chytli za ruce a vyslali velkou ohnivou kouli, na muže, kteøí se je snažili ostøelovat z dálky a• puškami èi tìžkými zbranìmi. Zatímco tìla našich padlích se hromadila u te a dynamika našeho útoku slábla. Oni vypadali neporazitelnì, dokonce nìkteré støely, které by nepohybnì skonèili v tìle tìch èernoknìžníkù se ve vzduchu spálily èi nepochopitelnì zmìnili smìr. A právì k nim, do toho pekla jsme se vydali v èele s naším seržantem.

Opatrnì jsme se plížili k terase. Nechtìli jsme udìlat tu chybu, jako muži pøed námi jejichž potrhaná a zmrzaèená tìla ležela jen pár stop od nás. Celý ten rouhaèský koncil se soustøedil na nìkolik tìžkých bolterù, které byli rychle postaveny na nejvyšší terase, aby koneènì ukonèili ten masakr. Ohromné komety svištìly vzduchem a za chvíli bylo jasné, že ten kdo vyhrává tuto bitvu jsou kouzelníci. Nám tìch pár okamžikù staèilo, abychom se dostali tìsnì k nim. Opatrnì jsme se plazili k nohám obludné sochy. „U císaøe" hlesl jsem, a ostatní muži kreslily ochranná znamení prsty do vzduchu. Celý ten monument, jako by byl prostoupen energii. Místy, kde chybìla krytí ze stažené kùže, bylo patrné jak se doslova nalévá zlem. Nedalo se to popsat, nebylo to vidìt, ale všichni jsme to cítili. Bylo jasné, že pokud nebudeme jednat dost rychle, nìco strašlivého se zrodí. Už jsme dost blízko, instinktivnì se každý z nás snaží, abychom se nedotkli té prapodivné sochy. Seržant otvírá ústa, aby dal povel k palbì. Vybírám si cíl. Jeden z kouzelníkù úplnì nalevo, který bleskem z koneèkù prstù právì usmažil vojáka snad na 100 stop. Ten se s pøekvapivou rychlostí otáèí a pøisouvá k nám. Ano pøisouvá, jeho dlouhá kápì se nese vzduchem. Bezpochyby levituje jen nìkolik desítek palcù nad zemí. Proto všichni vypadají, tak vysocí. Ve skuteènosti je vyschlí a zkroucený. Jakoby mìl už být dávno mrtvý. Jeho vysušený prst se k nám napíná. Jeho propadlá bledá tváø se roztahuje do bezzubého šklebu. Nepøirozenì vypouklé oèi žhnou fialovì. Váháme, skláníme naše zbranì. Bezpochyby nás hypnotizuje. Pohled zapichuje do seržanta, který se bez váhání otoèí a zastøelí Grega. Muže z naší jednotky, který jen strnule civí. I když teï jen z pùlkou oblièeje. Pak vìnuje ten ïábel pohled mnì. Cítím jak se mi dobývá do hlavy. Najednou vím, že je proti mnì bezmocný. Nevím proè, ale je to tak. Jeho samolibí „úsmìv" se mìní ve zdìšení. Ráznì vykroèím a vypálím dlouhou salvu ze své plasmy. Žár v momentu spálí jeho tìlo. To už se ke mne otáèejí i ostatní kouzelníci. Chtìjí mne spálit blesky èi vrhat oheò, ale jen bezmocnì ke mne vztahují ruce a do široka otvírají ústa. Nìkteøí, pøestávají levitovat a padají na zem. Jejich atrofovaná tìla, už jim nedovolují se zvednout. Syèí jméno svého zvráceného boha a motlitbou ho prosí o pomoc. Rozumím jen opakujícímu se slovu: „Slaneesh, Slaneesh" Vstoupil do mne Císaø, èi to je mojí podstatou? Není èas pøemýšlet. Pouze od boku pálím a pøenáším støelbu z jednoho umírajícího èernoknìžníka na druhého. Pøes ten puch prostupující celou místností cítí smrad spáleného masa. Plasma z tìch rouhaèù odpaluje celé kusy. Nepøestávám pálit, i když už všichni leží bez pohybu na zemi. Až když plasma zaène varovnì syèet, pouštím prst ze spouštì. Z hrozivého nepøítele zbyli kousky beztvarého kouøícího masa. Ostatní gardisté se s vítìzným rykem vrhají a novou energií do zlikvidování posledních nepøátel. Seržant na mne hledí s úžasem, ale i s neskrývaným strachem a nedùvìrou.

Je jen pár minut od posledního výstøelu. A pøes Kameny pøebíhá obrovský stín tvaru larvy. Pár okamžikù na to za ohromného rachotu dosedá orbitální výsadkový èlun Gorky 17. Harakornani používají tyto vzdušné obry, které jsou schopné pøenést až 1500mužù, jak pro pøepravu, tak jako polní nemocnice a pøedsunuté velitelství. Otvírají se desítky ramp. Jednìmi vcházejí na smrt unavení vojáci z mého pluku. Jinými jsou vnášeni raniní a dalšími ostatky tìch, jenž nemìli takové štìstí, aby dnešní bitvu pøežili. Pomalu se trousím do bøicha obra. Muži okolo mne i seržant se drží v uctivé vzdálenosti. Od události na terase jsem nedostal žádný rozkaz. Náhle mi nìkdo zastoupí cestu. Je to ten komisaø, kterého jsem potkal pøed branami Kamenù. Stojí napøímenì a jeho tìlo vèetnì oblièeje svazuje snad tucet obvazù. Energicky mi kyne abych ho následoval. Poslušnì jdu za ním k legendární rampì 13, rampì „Opozdilcù".

13. rampa vede pøímo na taktické a velitelské stanovištì u mùstku lodi. Tam sídlí „Opozdilci". Tak se øíká stratégùm, synáèkùm z bohatých harakornských rodin, kteøí mìli dost penìz na to, aby vojenskou službu mohli odkroutit v bezpeèí pøi posílání ostatních na smrt. Jejich nepìkným zvykem je, že se objevují vždy až když je dobojováno, aby vyhodnotili ztráty a „slízli" všechnu smetanu. Mimochodem jen nìkolik, tìch nejlepších mužù, se z prostého vojína dopracovalo na stratéga a popravdì jsou to právì oni, kterým výsadkové jednotky vdìèí za svoje úspìchy. Na konci rampy už na nás èekají. Skupina hejskù v parádních uniformách obklopená elitními muži ochranky. Komisaø jde rovnou k nim a pøevypráví jim to co vidìl pøi bojích ve svatyni Chaosu. Zjevnì to na nì udìlalo dojem a jeden z tìch mladších se rovnou ke mne vypravil, aby mi potøásl rukou jen

pár stop ode mne se zastavil a zacouval zpìt do skupiny. Pak celá partièka vèetnì ochranky a komisaøe zmizí za pancéøovanými dveømi, které se syèením zavøou. K smrti unaven si sedám na kovovou rampu a pøemítám.

Koneènì jsem došel k poznání. Jsem jiný a proto mne ti kouzelníci nezabili, ale já upekl je. Celé ty roky jsem si myslel, že je to mùj divný vzhled, který lidi tak odrazuje. Ale teï jsem pochopil, že se nebojí mých podivných oèí ani barvy kùže ani nepøirozen havraních vlasù. Bojí se jakési aury úzkosti, která ze mne sála. Už na Klamathu pøetavili svùj strach do nenávisti vùèi mne. A ani u gardy to nebylo jiné, všichni vojáci vèetnì dùstojníkù se mi vyhýbali, v horším pøípadì mi pøipravovali rùzná pøíkoø Málokdo se mi kdy podíval do oèí. Vìtšinou vojáci odslouží u svého pluku celou službu. Mne si pøehazovali jako horký brambor. Za turnus jsem mìl 4 transféry, nejen mezi jednotkami, ale celými armádami Gardy. Nakonec jsem skonèil u výsadkáøù, kteøí nutnì potøebovali zbraòové specialisty ovládající plasmovou pušku. Jen personální nouze a moje nepochybné schopnosti s touto nebezpeènou a choulostivou zbrání zabránili dalšímu pøesunu. Ale co teï se mnou bude dál? Døív ze mne mìli nedefinovatelný strach, ale odedneška je doslova silou vùle dokáži zahnat na útìk. Jako bych si strhl pásku z oèí a koneènì prohlédl, ten mladý stratég se tak lekl, protože jsem to chtìl. Nechtìl jsem, aby mi ten panák milostivì pogratuloval, po tom co jsem prožil takové peklo, které on maximálnì sledoval na monitoru. Nebyl jsem ani moc pøekvapen, když se vrátili muži z elitní ochranky s tím, že mne mají odvést do bloku C. Blok C je nìkolik cel, které se pøíležitostn využívají, jako karanténa a také pro inkvizièní výslechy. Takhle se mi Impérium odvdìèí za moje služby? Místo, abych po právu byl ocenìn a možná se dostal i na mramorové desky hrdinù v palácích Terry, mám shnít v nìjaké kopce èi zakoušet muèení? Vztek ve mne bublal jako lává pøed erupcí. Hnìv za desetiletí ústrkù a samoty se dral ven. Jeden z tìch mužù ke mne natáhl ruku, aby mì chytil za rameno. Udìlal jsem krok k nim a moje zloba byla témìø hmatatelná. Oni zaèali bezdìènì ustupovat až oba dva shodnì narazili zády na pancéøovaná vrata. Doslova se ohýbali pøed mým pohledem. Vìøím, že tam strnuli ještì na nìkolik minut po tom, co jsem odešel.

Beze slova jsem se proplétal mezi pøistávajícími valkýrami a chvatnì pobíhajícími vojáky a pozemním personálem na shromaždišti pøed Gorkym 17. Kam ale teï pùjdu? Za chvíli si pro mne pøijde další eskorta, zcela jistì poèetnìjší a odhodlanìjší. Mám se bránit a riskovat to, že zraním nìkterého z nich. Je mi to jedno. Teï je na èase, abych koneènì zaèal já za jejich køivdy, nenávidìt je. Chtìl jsem si opatøit plasmovou pušku a nìjaké granáty. Zrovna, když jsem si prohlížel muniční bedny, pohled jsem upøel na Kameny. To je moje nové útoèištì, mùj nový domov, probíhalo mi hlavou. Pak mne na moment napadlo jestli to není podlé našeptávání nìjakého boha Chaosu, aby se mi vzápìtí pomstil za dnešní akci. Jestli to tak je tak dostane takový plasmový klystýr, že na nìj do konce vìkù nezapomene. Ráznì jsem se vydal zpìt ke kamenùm. Mùj nenávistný pohled tak zpražil hlídku, jenž stála u vstupu, že ani necekli a já se mohl bez obtíží znovu procházet místy nedávných bojù. Chodil jsem bezdìènì sem a tam klikatými chodbami a zatuchlými sály, jako bych na nìco èekal. Náhle jsem na konci chodby spatøil malé zelené svìtlo, které se k mne blížilo.

Nikdy jsem nic takového nevidìl. Byl to malý kovový brouk. Nemìl víc než 30palcù. To zelené svìtýlko bylo jediné oko mezi lesklými krovkami. V pohybu ho udržovaly tøi páry zøejmì antigravitaèních motorù, jenž mìl místo nožièek, a které vydávali pulzující zvuk. Brouk si bezstarostnì poletoval kolem mne. Ani na moment jsem ho nespouštìl z mušky mé pušky. Pak se tøikrát pøiblížil, že se málem dotkl hlavnì plasmy, aby rychle poodlétl. Byl to jasný signál, že ho mám následovat. Opatrnì jsem šel za ním. Vìdìl jsem, kam mne vede a nìkolikrát jsem zaváhal, ale moje zvìdavost zvítìzila. Vracel jsem se do chrámu Chaosu. Tu místnost jsem opustil pøed pár okamžiky, ale pøipadalo mi to jako vìènost. Byla tak jiná. Poslední teamy, které doráželi nepøátelské ranìné a odnášeli naše, ji opustili pøed pár minutami. A inkvizièní vyšetøovatelé mají dorazit za nìkolik hodin. Teï tu vládlo naprosté ticho a klid, i ta zlem pulzující socha byla opìt jen hromadou materiálu. Brouèek se obratnì pohyboval mezi terasami a mrtvolami a vždy na mì zdvoøile poèkal, až jsme se ocitli uprostøed sálu. Bylo tu ohromné toèité schodištì vedoucí hluboko do tmy! Vsadím duši, že když jsme tu bojovali urèitì nic takového jsem zde nezahlédl. Vytáhl jsem svítilnu a zaèal sestupovat. Kužel svìtla bìžel po stìnách schodištì a za pár okamžikù uzavøený prostor pøecházel v otevøený sál, tak velký že svìtlo mé svítilny bylo pohlceno do ztracena. Jen jsem tipoval, že bude minimálnì, tak velký jako svatynì Chaosu nad mojí hlavou. Brouèek náhle zrychlil a zmizel ve tmì. Zùstal jsem sám. Neodradilo mne to postupoval jsem dál.

Pøipadalo mi to celé, tak povìdomì. To je pøeci mùj sen! Ta noèní mùra, co mne pronásledovala celá léta. Kužel svìtla opravdu po nìkolika okamžicích zaèal pøebíhat po vzdálených obrysech dvouøadí sloupù, jak jsem sestupoval dále po schodech zaèali se zjevovat ty postavy. Na rozdíl od snu jsem si je mohl lépe prohlédnout vypadali jako kovové kostry. Vyšší než, kterýkoliv muž kterého jsem znal. Byli to spíš stroje než sochy. Pak mi to došlo! Mìdìný muž, teï si pro mì pøijde! Odjis pušku a srdce mi bušilo jako o závod.

„Vítej" zvuèný veselý hlas mi zaznìl v hlavì. Leknutím sem vyjekl jako dìcko. Prudce jsem se otoèil. Mìdìná postava levitovala pøímo za mými zády. Jak dlouho se za mnou takto vznášel? Byl impozantní dobrých 15stop vysoký. Vzhled jeho tìla, každý sval a každý detail mne nenechával na pochybách, že se dívám na ztìlesnìní boha. Ne Císaøe, ale pravého boha, sám se podivil, jak kacíøská myšlenka mi vytanula na mysli. Jeho tváø pùsobila laskavì, ale dva páry rohù rašících z èela mu dodávali zlovolný vzhled. Démonické byli jeho oèi, které byli jako bez bìlma potažené èernou blánou. U Císaøe vypadali trochu jako moje!

Zajistil jsem pušku a položil ji na podlahu, bylo mi jasné, že nemohu zabít boha a bylo by pošetilé to jen zkoušet. „Proè ho stále vnímám jako boha?" pomyslel jsem si. Jeho kovová ústa se nepohnula, ale jeho podmanivý hlas mi opìt znìl v hlavì. „Nestává se èasto, aby nìjaký z mých synù, mne sám našel." Neèekal na moji odpovìï. Dle mého pøekvapeného pohledu bylo jasné, že by se ani kloudné odpovìdi nedoèkal. „Pariah gen. To je odpovìï na všechny tvé otázky. Chceš-li to pochopit pøipoj se ke mnì a svým bratrùm. Nabízím ti toho mnohem víc všechno po èem si kdy toužil. Staneš se souèástí celku, který tì nebude zavrhovat. Budeš nesmrtelný. Budeš mocný se znalostmi, s jakými se nemùže mìøit žádný lidský smrtelník. Staneš v èele armády, která bude bojovat proti nepøíteli, kterého nejvíce nenávidíš - Chaosu. Pokud ovšem nemáš zájem mùžeš bez prodlení moje katakomby opustit." Pomalu poletoval kolem mne a já ho stále vystrašený bedlivì sledoval. Vìøil jsem mu každé slovo až na tu poslední vìtu. Už nikdy se nevrátím k lidem. Bylo mi to jedno. Dychtil jsem po všem, co mi nabízel. A on si asi pøeèetl pøímo z mé hlavy nevyslovený souhlas s jeho nabídkou. Lehce pokynul a rychle se vznesl vzhùru a zmizel v temnotì místnosti. Opìt se objevil brouèek mùj mechanický prùvodce a vedl mne mezi kovovými postavami, které už rozhodnì nebyli sochami. Z jejich oèí z jejich trupu se šíøila záøe zelené barvy. Slévala se do aury, která obklopovala celá jejich tìla. Ožili bìhem rozhovoru s mìdìným mužem! Teï se na mne všichni natáèeli. Sledovali mne svými chladnými pohledu aniž by promluvili èi vydali nìjaký zvuk. Stovky možná tisíce, celá armáda tìchto podivných strojù èi bytostí mne vítala ve svých øadách.

O 359 imperiálních rokù pozdìji, Eldarská pirátská základna Pavuèina, kdesi v asteroidovém poli, kvadrant 0208, sektor Gothic , rok 148.M42

Maugen pomalu vstøebával informace z krystalù senzoru. Vše pùsobilo tak rutinnì. 9 Eldarù pùvodem snad ze všech koutù galaxie, teï vnímá skrze krystaly okolí stanice - obvyklý, prázdný a nudný vesmír. Maugen se tedy opìt myšlenkami ubíral k veèeru, kdy dojde k dìlení koøisti. Bude-li jeho podíl „nevšední" jak slibuje Ulthar. Mohl by se možná vrátit na hvìzdnou archu Saim-hann s novým šlechtickým titulem. Zrovna se zaobíral plány koho všeho by bylo potøeba podplatit a co vše zfalšovat. Když tu ho pøes jeho krystalický interface zasáhla vlna energie. „Silný výron energie"" zakøièel až mu pøeskoèil hlas. „Nìco se zhmotòuje pøímo u nás, nepøichází to z Warpu, u Khainovi krve to plavi.... Než staèil dopovìdìt vìtu pøímo uprostøed místnosti se zhmotnila ze záblesku zeleného svìtla podivuhodná bytost - ohromná mechanická postava s rysy lidské rasy, jenž v ruce svírala dlouhou hùl pulzující energií. Hùl od poloviny výše zdobila až bizardnì obrovská èepel. Beze slova se vydala ke Arlanovi, který byl velitelem smìny, její pohled se upíral pøímo na nìj. Temné oèi pulzovali doslova odzbrojující energií. Maugena napadlo šáhnout po pistoli, ale strach mu nedovolil se ani hnout. Ta postava pozvedla svoji zbraò a zarazila ji do Arlana. Ohromná èepel projela za zvuku praskání kostí nejen jeho tìlem, ale i jeho køeslem a zajela hluboko do kamenné podlahy. Jiný Eldar, Macha, pøekonal strach a pøiskoèil k tlaèítku aktivace alarmu. Stihl to, ale svoji odvahu vzápìtí zaplatil životem. Zatímco se základnou zaèalo nést pískání a rozzáøily se pohotovostní svìtla. Kovový obr, jehož zbraò zùstala zaražená v zemi až pøekvapivì hbitì pøiskoèil k Machovi, chytl ho za krk a zlomil mu vaz, jako by lámal sirku. Pak vytáhl svoji „kosu". Z ní vystøelil silný paprsek, kterým „pøejel" skupinu Eldarù, která se snažila z místnosti utéct. Zelený proud energie doslova stahoval kùži, tkáò a kosti, vnitønosti se rvaly z trupu. Ten smrtící paprsek trhal Maugenovi bratry piráty na kusy, zatímco za neskuteèné agónie umírali. Maugen pozvedl pistoli a zaèal støílet. Projektily se neškodnì odráželi od zad toho vetøelce. Ten se k nìmu otoèil. Maugen si pomyslel, že jeho cesta života je u konce a pevnì sevøel lesklý posvátný kamen, jenž mìl zasazen do svého hrudního krunýøe. Pak jen nadšenì vydechl. Do místnosti elegantnì vskoèil Ulthar. Vùdce pirátù ze základny Pavuèina, následovník cesty Vìštcù, Eldritch Raider - jeden ze slavné družiny prince Yriela. Maugen nevìdìl proè se tento eldar stal pirátem, ale byl to bezpochyby ten nejlepší bojovník jakého kdy potkal.

Ulthar si krvelaèným pohledem mìøil soka. „Necron" procedil skrz zuby. Naèež odhodil svoji pistoli a obìma rukama pevnì sevøel Šídlo. Šídlo byl štíhlí jedenapùlruèní meè jednoduchých tvarù, ale bezesporu legendární povìsti. Maugen na vlastní oèi vi jak s ním Ulthar pøesekl Vesmírného mariòáka v pase èi setnul hlavu genelupièovi. Ulthar zaèal doslova tanèit kolem svého protivníka. Vlasy mu vlály, jeho temnì rudý kabátec víøil s ním a odhaloval tak „kostìné" brnìní. Èasto kabát omotaný narychlo kolem ruky využil, aby zmátl svého protivníka. Snažil se ho vyprovokovat, ale kovový obr na nìj pøekvapivì neteènì hledìl. Vypadal jako by snad byl pouhým divákem tohoto souboje. Pak pøišel první Ultherùv výpad - sotva okem postøehnutelný sek na krk. Necron, jako by jeho myšlenku tušil, zlomek vteøiny pøedtím, tomu ataku nastavil svoji zbraò. Ulther provádìl úder za úderem. Byly to ty nejkrásnìjší šermíøské finty, které kdy Maugen vidìl. Necron však vìtšinu atakù hbitì odrážel, a když nìkteré prošli nezranili ho. Alespoò to nedával najevo. Ulther zaèal pùsobit vysílenì a zpomaloval. Dýchal zhluboka a klel snad ve všech jazycích, co se za svùj pøedlouhý život nauèil. Pak poprvé Necron zaútoèil, jeho výpad nebyl nikterak elegantní ani rychlý, ale pro Ulthera byl osudný. Kosa zasvištìla vzduchem zaskoèený Ulther nemìl šanci uskoèit a stejn tak nebylo v jeho silách vykrýt útok vedený ocelovými pažemi. Šídlo bezmocnì odskoèilo a èepel se zaboøila do kostìného bohatì zdobeného brnìní vùdce pirátù. Maugen nevìøícnì zíral. „Kostìné" brnìní bylo nejen vkusnou ochranou hrudníku, ale také výkonný generátor silového pole, který byl schopen zastavit a nepropustit i výstøel z plasmové pušky èi sek energetického meèe. Teï brnìní prasklo jako skoøápka a zaèala z nìj prýštit krev. Z ješitnosti, která je Eldarùm tak vlastní, neutekl a sledoval souboj. Chtìl vyprávìt o tom jak Ulthar setnul hlavu tomu robotovi. A teï za svoji hloupost zaplatí životem.

Krátkou dávkou jsem zlikvidoval toho Eldara, co sledoval souboj. Byl zjevnì, tak konsternován jeho výsledkem, že se ani nebránil. Poté jsem zasekl svoji váleènou kosu do panelu senzorù, jenž sem tímto definitivnì vyøadil z provozu.
K oslepené základnì se tedy mohli pøiblížit další výsadky, aniž by riskovali palbu obranných automatických vìží. Tím byl splnìn m úkol v této misi. Mìl jsem tedy moment si znovu ve své mechanické pamìti detailnì projít ten navýsost neobvyklý souboj. Úroveò eldarského šermíøe byla prvotøídní. Avšak vzhledem k tomu, že souèástí mého pøerodu v Pariaha, bylo pøímé spojení mysli se Sítí, byl každý jeho úder pro mne lehko uhodnutelný. Ubozí Eldaøi bojujete s námi Necrony od poèátku vašeho zrodu a pøesto o nás tak málo víte. Tøeba Sí•, díky subprostorovému vysílání všichni spolubojovníci sdílíme naše zkušenosti, technické poznatky, zprávy o prùbìhù misí. Komunikujeme, tak spolu a koordinujeme naší èinnost. A já tak znám všech 18 153 šermíøských škol, které kdy nìkdo zkusil proti Necronùm použít. A tak pro mì tvùj styl Útoèícího škorpiona i se všemi tìmi nebyl tak pøekvapivý, jak sis asi myslel odvážný šermíøi.

Hodinu po prvním teleportu Necronù na Pavuèinu, byla základna znièena. V jejích vybuchujících a hroutících se chodbách našlo smrt na 850 Eldarù a 70 pøíslušníkù lidské rasy. Já jsem se pøenosem vrátil do katakomb, procházel jsem mezi strnulými necron bojovníky. Jejich kovové postavy obletovaly mraèna mechanických brouèkù, jejíž krovky odráželi záøi zelené aury, která jako by prostupovala místnost. Pracovalo se na opravì bojových poškození. Pokud se zachovala alespoò èást torza s nejvìtší pravdìpodobností bude daný Necron opraven a opìt se vrátí do služeb svých bohù. Už mne tento manifest aplikace nanotechnologie nepøijde tak okouzlující. Spíš se divím, co se z nich stalo. Vìdomí uvìznìná v železných tìlech s minime vlastní vùle. Tráví celá staletí èi spíše milénia ve hlubokém stázovém spánku, nebo na Síti. Milióny brilantních myslí, které by dokázali pohnout celými souhvìzdími èi stvoøit nové, ale je zajímá jen jedno vyhubit èi zotroèit všechny nepøátelé. Tedy všechny rozumem ovìnèené formy života ve vesmíru a jejich duše pøinést na oltáø svým neménì krvelaèným bohùm. A s jedním bohem se mám právì setkat.....

Temná místnost v jádru katakomb, vzhledem ke spektru senzorù, které mám v sobì zabudované jsou oèi pouze vzhledovým doplòkem a tma není pøekážkou, abych nevìdìl, že uprostøed na rozložitém kamenném trùnu sedí ohromná mìdìná postava. Dnes vím, že není z mìdi ale necrodermisu - Nanotechnologického „živého" kovu, který je pilíøem Necronských technologií. A propùjèuje napøíklad mé váleèné kose neobyèejnì nièivé vlastnosti a tìlùm bojovníkù jejich schopnost znovu doslova dorùst. To co mám pøed sebou je pouhá socha - nádoba. Takových brilantnì vyvedených vysokých mužù ideálních proporcí, tajemných drakù a bezpoètu dalších skulptur je ve vesmíru bezpoèet. Jsou v katakombách, hrobkách, zapomenutých palácích èi na palubách necroních vesmírných lodí. Boha z nich dìlá bytost z èisté energie s nezmìrnou mocí stará snad jako vesmír sám - C´tan. C´tanù je nìkolik, cestují mezi svými „reinkarnacemi" a kují pikle èi vyèkávají. Mùj pán je jeden z nejmocnìjších, a proto jeho existence spoleènì s dalšími tøemi nebyla ostatními rasami zapomenuta. Poklekl jsem pøed sochou na jedno koleno a èekal. Za chvíli se jí rozžhnuli oèi. „V dnešním boji sis vedl dobøe Zaku ostatnì jako vždy" ozval se podmanivý hlas v mé hlavì. Nikdy nepochopím, proè mi nìkdy øíká názvem mé pøedchozí existence. Necroni jména nemají vìtšinou pro komunikaci na Síti využívají popisné kódy, které urèují kde jsou, co jsou za druh atd. „Jsi vùdcem mých pariahù, nejsilnìjší z nich" Pokornì jsem pokrèil ramena. Znal jsem Pariahy, kteøí válèili po milénia a nikdy se jim nedostalo

takového uznání od mého pána. Což sebou neslo mnoho výhod. Hlavní byl velmi vzácný a nezmìrnì výkonný humanoidní konstrukt - moje tìlo. „Pøemýšlel jsi proè se ti dostalo takové cti?" „Pro moje zásluhy?" odpovìdìl jsem nesmìle. „Ano jistì, ale proè jsi v boji o tolik lepší než ostatní, máš stejné vìdomosti a byl jsi pøetvoøen na poèátku do stejného tìla?" Dal jsem si na èas s odpovìdí. Propátral jsem Sí•, analyzoval otázku s jedním Pariahem, který byl na krátkém dosahu. „Nevím" øekl jsem na konec. „Sí• nezná všechno Zaku, kdyby to tak bylo už bych vládl vesmíru" Mìdìná postava se vznesla a pitoresknì rozhodila rukama v parodii na pobavení. C´tan nezmìrnì nenávidí lidi, orky a Eldary. Pøesto z dùvodu pro mì nepochopitelného se snažili humanoidy napodobovat nejen svými výtvory, ale i gesty a pózami. „Od našeho setkání pøed staletími jsi pochopil, tajemství Pariah genu. Je to èistá esence jedineèného povìdomí vnesená do struktur lidské DNA. Díky ní muže být lidská duše - vìdomí pøeneseno do stroje - pariaha. Navíc nositel Pariah genu má jedineènou odolnost, jak jsi se sám pøesvìdèil, vùèi silám Warpu. A to je dùvod tvého vzniku. Pøed dávnými èasy nás stálo nemalé úsilí stvoøit základ tebe - ideálního bojovníka proti hordám Chaosu. Avšak Pariah gen se nepodaøilo natolik rozšíøit, jak jsme pøedpokládali. Jeho nositelem je jeden èlovìk z miliónu a pouze každému stému z tìchto kandidátù se dostane cti pøetvoøení." C´tan se na chvíli odmlèel, jako by mi chtìl dát prostor pro diskuzi, ale vzápìtí se opìt jeho podmanivý hlas ozval. „Samozøejmì tohle všechno víš díky Síti, ale co nevíš je, že pøerod èlovìka v Pariaha má chybu." Byl jsem pøekvapen C´tani nepøipouštìli svoje nedostatky èi svých plánù. Nikdy, tedy až doposud. „Jistì jsi si všiml, že Necroni jsou schopni velmi dobrého uvažování a dokonce i jistého chování, které by se dalo vzdálenì považovat za projev emocí, jak si je znal ze svého posmrtného života. Avšak já plnì vládnu jejich vùlím." Mùj bùh miloval teatrální okamžiky svých proslovù. Vznesl se do vzduchu a na moment se kolem mì roztanèili obrazy bitev, které právì v jeho jménu probíhali. „Avšak u Pariahù se nám jaksi jejich svobodná vùle úplnì nepodaøila vymýtit. Bohužel. Neznáte strach, díky svým zkušenostem, ale jak si dozajista pocítil, nìkteøí s tvých spolubojovníkù závidí tvojí oblíbenost. Nìkteøí jsou krvelaènìjší, s chutí vraždí pro zábavu. Nìkteøí mají zbytek jakési lidskosti, kterou dokáží efektivnì využívat a to je dìlá jedineènými a nejschopnìjšími ze všech. A to je tvùj pøípad." Výjevy na stìnách zmizeli, aby vzápìtí znovu místnost ožila. To co se zobrazovalo, pùsobilo jako balada nìjakého barda oživena velmi realistickými obrazy:

„Oko teroru je místo, kde se ty nejhorší stvùry Warpu mohou neomezenì pohybovat a síly chaosu jsou jeho svrchovanými vládci. Je to jejich bašta. Na okraji Oka blízko Kadienské brány, prapodivným prostorem letí planeta. Rudá bizardní planeta, která mohla vzniknut pøed miliardami let stejnì jako pøed pár hodinami. Její povrch plný lávových jezer a vulkánù se otøásal. Zemì pod nohama se hýbala. Stovky Necronù prohrávalo svùj boj. Drtily je hordy démonù bytostí tak neuvìøitelných, že by je materiální vesmír znièil pouhými principy fyzikálních zákonù. Avšak ne tady. Pokroucené rudé rohaté postavy zasekávali svoje ohromné sekery do tìl Necronù. Po každém vyhraném souboji vypouštìli ze svých býèích tlam vítìzný øev, který by smrtelníky jistì uvrhl do paniky èi dokonce šílenství. Necroni se opravují znovu sdružují do jednotek a pokraèují k 60stop vysokému bílému obelisku. Ten v sobì ukrývá vìc, která byla ukradena jejich bohovi a zavleèena sem. Oni si pro to pøišli. Dìlí je už jen nìkolik stovek stop, ale i tisíce démonù. Další na svých bizardních kozích nohách pøibíhají èi se pøímo zjevují na bojišti z vùle jejich patrona - Khorna chaos boha krve a války. Boj se zdá ztracen. Poslední skupinka složená pøevážnì z Pariahù utváøí kruh. Všichni postøelují dotírající démony paprskomety. Propukají boje na sekery a kosy Pariahù. Jejich vùdce využije zbytek svojí teleportaèní kapacity. Pøenese je do kráteru s jedním prùsmykem vzdáleného nìkolik stovek mil. Jejich bùh, který sleduje bitvu díky pøenosu Sítí zuøí. Démoni chvátají dorazit svoje protivníky. Necroni je taví støelbou, když vstupují do prùsmyku, aby pøeživší vzápìtí pozabíjeli v boji zblízka. Vlna za vlnou ze rozbíjí o zeï z Necronù. Zvláš• vùdce Pariahù vyniká agresivitou a dovedností v boji. Khorn povolává další a další démony. Již jsou to celé legie. Bojuje se nepøetržitì 8dní. V prùsmyku na kopci mrtvol démonù a kusù Necronù stojí už jen jedna mohutná kovová postava. Bez pøestání stíná hlavy démonùm, drtí jejich kosti úderem pìstí a odhazuje je od sebe. Tìlo vùdce Pariahù nese mnoho známek poškození. Polovina hlavy úplnì chybí. Nìco mimo chápání jeho boha i démonù ho dìlá neporazitelným. Ten 8. den se v prùsmyku zjeví démon, jehož postava je tak vysoká, že by se ani nevešel do kráteru. Po tìle mu pøebíhají stovky jasnì rudých plamenù. Jeho ruka je tak ohromná, že by Pariaha mohl rozdrtit v dlani. Sleduje boj s potìšeným výrazem. Pak nìco zavøe svou mohutnou býèí tlamou a démoni zaènou mizet. Pak zmizí i on. Planeta je rázem pustá a dokonce se už neotøásá zemìtøeseními. Bitva je vyhrána, obelisk opìt patøí Necronùm. Síly Chaosu jsou nepøedvídatelné a nìkdy dokážou i ocenit nezdolnost protivníka - posledního Pariaha.

Poznal jsem bitvu, která mne pøed 130lety vynesla respekt mého pána. Teï èekám, jak se mnou naloží. Nosím v sobì stále toho Zaka z Klamathu se všemi jeho touhami, vášnìmi a nenávistmi. Pomalu se ve mne znovu probouzí. A on to ví. Mùj osud je zøejmì zpeèetìn. Pøiblížil se tìsnì ke mne. A ledovì chladným hlasem pronesl. „Používej svojí svobodnou vùli v mých službách. Bude-li to jinak, najdu si pro tebe mnohem tíživìjší osud než deaktivaci." I když Pariahové nikdy nepodléhali panice èi úzkostem. C´tanovi se podaøilo postrašit i nìkoho, kdo by ani strach technicky nemìl znát. Pak mi ležérním gestem naznaèil, a• bez prodlení opustím jeho komnatu.

Vrátil jsem se mezi svoje Pariahy. Stáli se zbranìmi v rukách jako na èestné stráži. Bez sebemenšího pohybu. Jejich hlavami však víøili milióny informací ze Sítì. Souèástí Pariah genu byla nezdolná touha po poznání, kterou mohla ukojit jen Sí•. Stoupl jsem si k nim, ale zùstal jsem uzavøen sám do sebe. Od pøerodu ve stroj jsem rok od roku cítil stále víc pocit viny. Lidé mi za mého posmrtného života ukázali jen odvrácenou stranu povahy. Naopak si získávali mùj respekt a soucit za ty stovky let bojù. Obdivoval jsem odvážné komisaøe a vesmírné mariòáky, kteøí i ve smrtelných køeèích nevzdávali svùj boj za Císaøe ani neztráceli víru. Èím dál silnìjší emoce ve mne vyvolávali strádání mužù, žen a dìtí, kteøí byli zavleèení do víru bojù. Docházelo mi, že jsem na špatné straní. A tak poslední pùl století jsem strávil hledáním možností, jak pomoct Lidskému impériu. Jediným øešením bylo poskytnout jim možnost nahlížet do Sítì. Kousek po kousku vymýšlím zaøízen které by to umožnilo. Avšak pøes moji opatrnost to možná Bùh tuší. A Boha nelze obelhávat, alespoò ne na dlouho...

O 2 imperiální roky pozdìji, trosky Orky vypálené osady Sandmaster, hutní planeta Klamath planetárního systému Saduja Minor, rok 150.M42

Jonathan stál na stráži a neobratnì se snažil zapálit cigaretu. Neusnadòoval mu to silný deš•, který trval již nìkolik dní, stejnì tak jeho chladem zkøehlé prsty. V duchu nadával snad na úplnì všechno. Nechápal proè zrovna jeho jednotka musela hlídat tuhle Císaøem zapomenutou díru, kterou pøed 25lety vypálila banda potulných Orkù. Proklel Orky i velitelství. „Prý kdyby se Orkové vrátili, ze spor se množí bla bla bla.." nadával v duchu, zatímco se krèil u zboøené zdi, aby si koneènì pøipálil. Náhle mìl neodbytný pocit, že na stráži není sám. Otoèil se a leknutím málem zneèistil vnitøek svojí uniformy. Ani 10stop od nìj stála kovová postava o jejíž hrozivou siluetu se rozbíjeli kapky deštì. Jemné pohyby hlavy naznaèovali, že se zájmem pozoruje Jonathanùv souboj s cigaretou. Jonathana však chu• na nikotin zcela pøešla.

Pøemýšlel jestli pøed ním stojí jeden z tìch slavných Vesmírných mariòákù, avšak z tohoto muže mìl tak podivnì mrazivé pocity, myšlenku zavrhl. To co proti nìmu stojí není èlovìk ani zdaleka, natož geneticky vyšlechtìný hrdina Impéria. Chtìl z ramene shodit svoji pušky èi alespoò vzít nohy na ramena. Ale i když se støídavì pokoušel o oboje, neovládal svoje tìlo a zùstával na místì. Kovový obr zvednul svojí ruku a naznaèil mu, aby použil svoji vysílaèku, co má u pasu. Jonathan si oddechl vypadá to, že z toho nakonec vyjde se zdravou kùží. A jeho tìlo ho zaèalo opìt trochu poslouchat. Tøesoucí rukou zmaèkl knoflík na vysílaèce a zavolal do štábu. Zatímco se zmatený Jonathan snažil vylíèit svému velícímu, co se dìje. Obr si pøidøepl a do bahna pøed Jonathana prstem napsal: „Zak Krieg se vrací k lidem"

Do týdne na to byl podivný železný tvor zavøený v cele na køižníku Oèista, Lodi Ordo Xenos - instituce na potírání cizáckých nepøátel. Nebyl ozbrojen mìl sebou pouze objemnou mnohasetstránkovou knihu. Byla struènì pojmenována Necron a byla psaná ruènì avšak s neobyèejnou až strojovou kvalitou písma. Bytost se snažila komunikovat nápisy na zeï, ale vyšetøující inkvizitor Ordo Xenos Machaveli, tomu pøekvapivì nevìnoval vìtší pozornost. Až pøi vyšetøování incidentu, který se stal po tøech dnech vìznìní, pøiznal že tvor ho natolik zneklidòoval, že s ním nemohl setrvat v jedné místnosti, natož se pokoušet komunikovat Incidentem, který vedl k tomu vyšetøování, byl útìk toho tvora z jeho cely pøi mezihvìzdném letu. Zmizel beze stop, jakoby se rozplynul.

Osud knihy, kterou ten tvor pøinesl je neznámý. Možná se dostala do povolaných rukou. Avšak hloupost je lidem vlastní jako Eldarùm ješitnost, takže spíše skonèila v nekoneèných regálech Knihovny v paláci Terry, kde bude èekat celé desetiletí na zaøazení do rejstøíku a možná celá staletí na prostudování. Jisté je, že Necroni a C´tan zùstávají stále obecnì pøehlíženou hrozbou.

Stejnì, tak jako osud knihy i osud robota, co si øíkal Zak Krieg, zùstal obestøen tajemstvím Avšak od roku 150.M42 do souèasnosti bylo zadokumentováno na 1256 pøípadù zjevení tzv. „Železného golema". Bytosti, kterou nìkdo považuje za Císaøe, nìkdo za Svatého èi Hvìzdní vlci za ducha Lemana Russe, avšak a• je to kdokoliv èi cokoliv pomáhá lidem v té nejvìtší nouzi a pak náhle zmizí tak záhadnì jako se objevil. Pøes odpor duchovních pøedstavitelù Impéria se objevují kulty oslavující Železného golema. A stále více Imperiálních vojákù sebou nosí talismany tvaru dlouhé tyèové zbranì s bizardní èepelí a doufají, že až jejich jednotka bude tøeba pøeèíslena nepøítelem èi decimována kulometnou palbou pøijde Golem, aby jim pomohl stejnì jako stovkám jednotlivcù i jednotek pøed nimi.